

יצא לאור בתמיכתם הנדיבה של

העמותה לקידום הוראת השפה הערבית בישראל (ע"ר)

רועי סראגי גולן

שיטת התעתיק

1. האלף-בית

- א א אל"ף נחה (= בלי תנועה ובלי שָׁא) משמשת להארכת הפתח או הקמץ שלפניה, כגון **נַאם** (יָשון) בתנועה ארוכה יותר מן המילה העברית "נָם".
- נחה בסוף המילה, כמו בעברית "מְצָא", אינה מציינת הארכה, אלא היא "אם קריאה" בלבד. **אַנַּא** (אני) מבטאים בערך כמו המילה העברית "אָנָה" (= לאן).
- א א אל"ף עיצורית (עם תנועה או שָׁא) : נשמעת היטב, במיוחד בגוף מילה או בסופה, כמעין פיצוץ המתחיל את ההברה, כמו בעברית במילים "קוֹפְאִים", "חִמְאָה", בחיתוך ההברות: **בת-ס-אַל** (אתה שואל). הגה הנשמע היטב בד"כ גם בהתחלת מילה **אחרי עיצור**: **מֶן אֵישׁ** (מִמָּה?), **לא מְנִישׁ!** – **אַל-אַרְמֶן** (הארמנים), **לא אַלְרֶמֶן!** וכן בסוף הברה כשה-א ללא תנועה: **אַל-מְאֵמְנִין** (מאמינים), **מִלְגָּא** (מקלט).
- ב ב כמו בעברית ב בדגש קל: **בַּאב** (דָּלַת). אין בי"ת רפה.
- ג ג כמו בעברית. נדירה בערבית, מופיעה בעיקר במילים לועזיות: **סְגַאָרָה** (סיגריה), **גוּל** (הבקעת שער).
- ג ג בהגייה העירונית מבוטא כמו ז' במילה "ז'רגון". בפי כפריים היא נשמעת כמו גימ"ל במילים "גי'וק, גי'פ".
- ד ד כמו בעברית.
- ד ז כמו בצירוף th במילה האנגלית that. הגה נדיר בערבית המדוברת העירונית, ההופכת לרוב את ה-ז של הערבית הספרותית ל-D או ל-ז.